

Ο «ΠΟΠΟΛΑΡΟΣ»

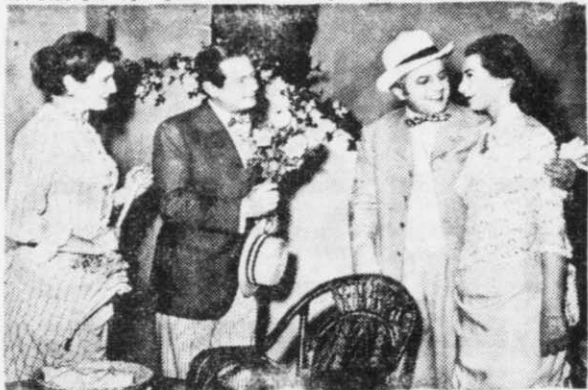
ΘΕΑΤΡΟ — ΘΙΑΣΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΗ

Ο «Ποπολάρος» του Γρ. Ξενοπούλου ανέθηκε για πρώτη φορά στο «Εθνικό» το 1933 και ο κ. Κώστας Μουσούρης τον ξανανέβασε χθές στο θέατρό του με την επιμέλεια και την εύσυνειδησία που διακρίνει κάθε σκηνοθετική προσφορά του, και για να τιμήσει ένα συγγραφέα που η συμβολή του στο νεοελληνικό θέατρο αποδεικνύεται όσο πάει και μεγαλύτερη και για να υπομνηματίσει την εικοστή επέτειο από της πρώτης διδασκαλίας ενός από τα χαρκτηριστικότερα έργα του.

Το έργο αυτό του Ξενοπούλου δεν μπορεί να πη κανείς πως διακρίνεται για την πρωτοτυπία του.

τη που περνά σήμερα το θέατρό μας.

Ως προς την απόδοσι των ηθοποιών, σημειώνουμε το ψυχοποιημένο παίξιμο της κ. Ελένης Χατζηαργύρη στο ρόλο της κοντεσσίνας Έλντας, τη σιγουριά και την άνεσι του κ. Μουσούρη στο ρόλο του κόντε - Ντιμάρα και την πειστικότητα του κ. Νίκου Τζόγια στο ρόλο του πλούσιου ποπολάρου Ζέππου Πεμπονάρη. Η κ. Άλεκα Παϊζη ως Ζαμπέλλα, ο κ. Γιάννης Αργύρης ως γιατρός Μαρινέρης, η κ. Αθ. Μιχαηλίδου ως κοντέσσα Μαρία και η δ. Ρέπα ως Κιάρα έκαναν αισθητότατη την παρουσία τους. Ιδιαίτερα μνημονεύουμε τη δ. Παπαδάκη, που με

Μιά σκηνή από τον «Ποπολάρο» του Ξενοπούλου, που έδόθη χθές με εξαιρετική επιτυχία στο θέατρο Μουσούρη. Διακρίνονται, εξ αριστερών, η Άθηνά Μιχαηλίδου, ο Στ. Ξενίδης, ο Κώστας Μουσούρης και η Ελένη Χατζηαργύρη.

Σάν προϋπόθεσι προϋπάρχει στον «Βασιλικό» του Μάτεσι, όπου η σύγκρουσις αρχόντων και ποπολάρων της Ζακύνθου έμφανίζεται σε μιάν οξύτερη και δραματικώτερη φάσι. Σάν θέμα πάλι δεν επιφυλάσσει στο θεατή κοιμιά σχεδόν έκπληξι. Η ιδιαίτερη αξία του «Ποπολάρου» έγκειται στη ζωηρή διαγραφή των τύπων και των χαρακτήρων του έργου και προπάντων στην ψυχολογία της κοντεσσίνας Έλντας και στον άγωνα που καταβάλλει για να συμείδαση το φλογερόν έρωτά της προς ένα «κατώτερό» της με τις άρχες και τις παραδόσεις της οικογενείας της.

Θά υπογραμμίσωμε και μιάν άλλη άρετή του «Ποπολάρου», δηλαδή την στερεότητα της αρχιτεκτονικής δομής του, αν η άρετή αυτή ήταν αποκλειστικό προόμιό του κι αν δεν αποτελούσε κοινό γνώρισμα όλων σχεδόν των δραματικών συνθέσεων του Ξενοπούλου, που αναδείχθηκε στον είδικόν αυτόν τομέα της τεχνικής αναμφισβήτητος δάσκαλος. Και πράγματι, ο συγγραφέας της «Στέλλας Βιολάντη» ήξερε να «στήνη» γερά τα θεατρικά έργα του και να αξιοποιή μ' αυτόν τον τρόπο ακόμα και θέματα ή συλλήψεις χωρίς ουσιαστικώτερο περιεχόμενο.

Ωστόσο δεν πρόκειται σήμερα να διατυπώσουμε εδώ μιάν γενικώτερην αξιολογική κρίσι για τη θεατρική προσφορά του Γρ. Ξενοπούλου. Σκοπός μας είναι να μιλήσουμε για την παράστασι του «Ποπολάρου», στην οποία ο κ. Μουσούρης έδειξε πάλι όχι μόνο την κατανόησι και τον αλλιώστε όφειλόμενο σεβασμό του σ' ένα καλό νεοελληνικό θεατρικό κείμενο, αλλά και την όρθη αντίληψι που έχει σάν σκηνοθέτης για την αξία του συνόλου και των πολλών λεπτομερειών που εξασφαλίζουν τη ομοιογένεια και την ενότητά του.

Σύνολο, ατμόσφαιρα και ύφος, να τί γυρεύει κανείς από μιάν παράστασι και μάλιστα όταν επιδιώκεται μ' αυτήν να δημιουργηθή το κλίμα και η γραφική έντυπωσι μιās ώριμής εποχής, όπως συνέβη και στα τρία έργα του έφετινου ρεπερτορίου του κ. Μουσούρη («Αρχισιδηρουργός», «Φάντα», «Ποπολάρος»). Ωστόσο η φανερά αυτή προτίμησις του κ. Μουσούρη σε έργα που το αέδασμά τους και οι παραπάνω μνημονευόμενες προϋποθέσεις της έπιτυχίας της παραστάσεως των συνεπάγονται μεγαλύτερες υλικές θυσίες (αυθεντικά κοστύμια, έπιπλα και άξεσουάρ εποχής κ. ά.) πρέπει να έκτιμηθή ακόμα περισσότερο σε μιάν περίοδο κρίσεως σάν αυ-

χαριστικό μπρίο έρμηνεύσε το ρόλο της φθονερής και ψυροπερήφανης Τερέζας, τον κ. Ξενίδη ως Ρομπέρτο Μπράουν και τον κ. Σπράντζαλη στο ρόλο του σέμπρου Αύγουστου. Και οι τρεις αυτοί νέοι ηθοποιοί παρουσιάζουν μιάν σταθερήν εξέλιξι, εξαιρετικά εύοιωνη για το καλλιτεχνικό τους μέλλον.

Τά σκηνικά και προπάντων τα κοστύμια του κ. Γιάννη Στεφάνη έλλη καλαισθητά και ιστορικώς πιστά. Όσο για τα πρώτα όμως, διατηρούμε μιάν έπιφύλαξι: πως είναι βαρύτερα και όγκωδέστερα από όσο το έπιτρέπουν οι δυστυχώς μικρές διαστάσεις της σκηνής του θεάτρου Μουσούρη.

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ